Мал. БЕ-ША

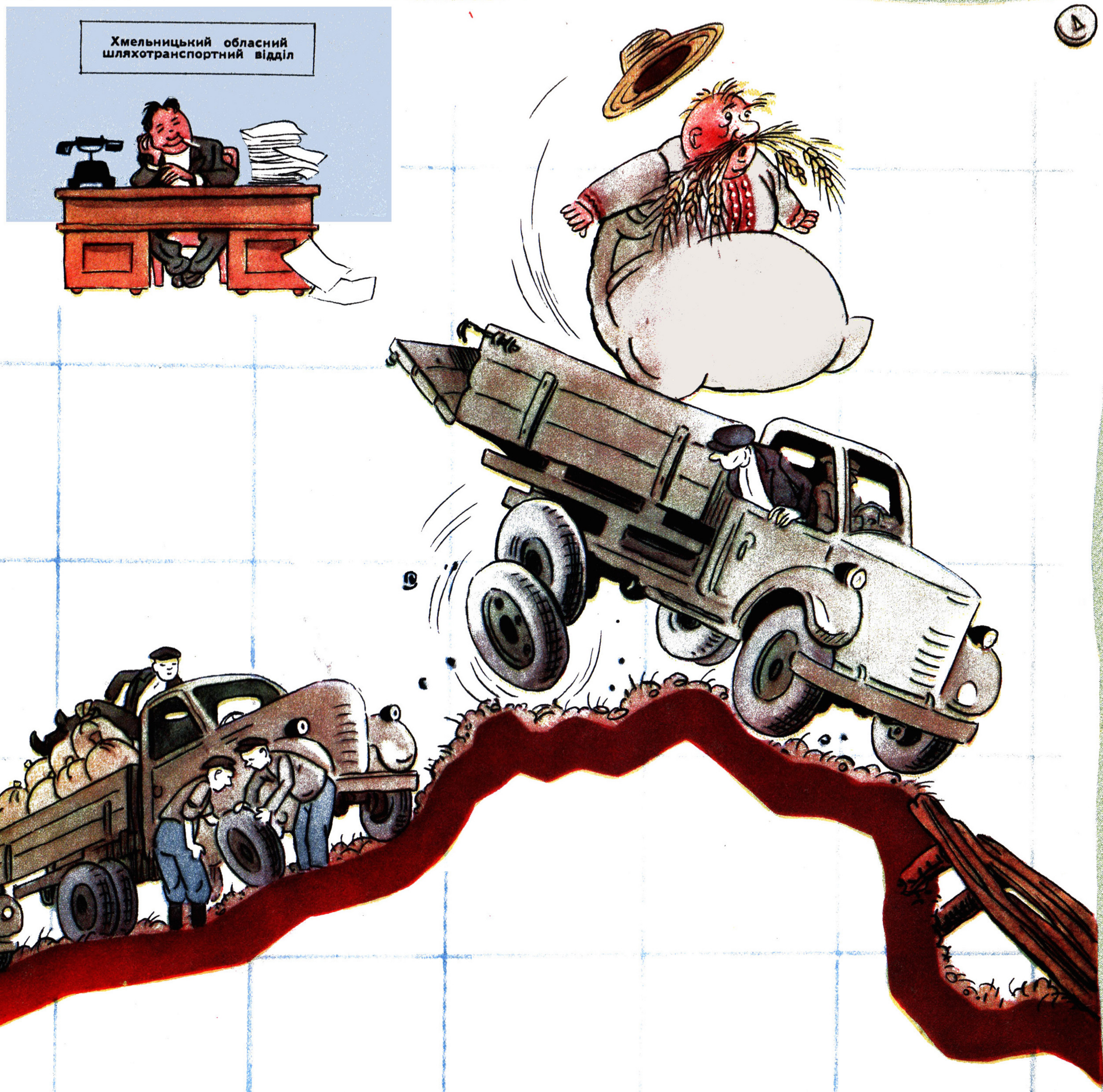

КРИВА РЕМОНТУ ШЛЯХІВ У ХМЕЛЬНИЦЬКІЙ ОБЛАСТІ

перець

№ 12. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

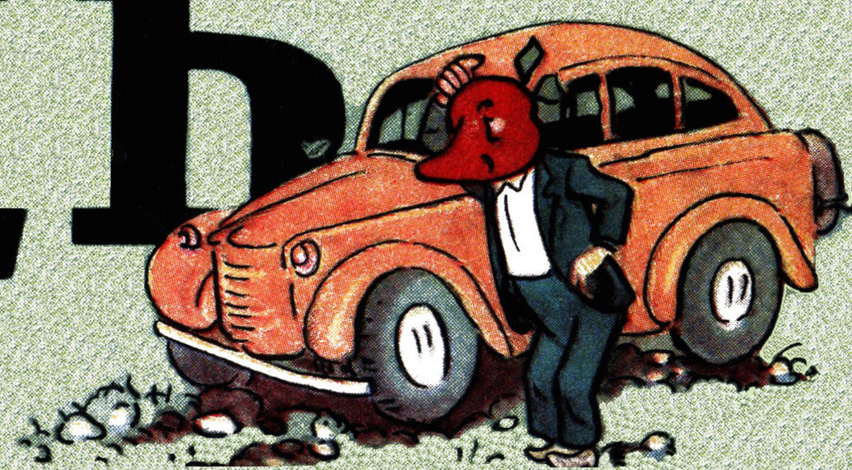

МУЖ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ НАУКИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Деякі науковці, що працюють в сільськогосподарських науково-дослідних установах, відірвані від живої практики.

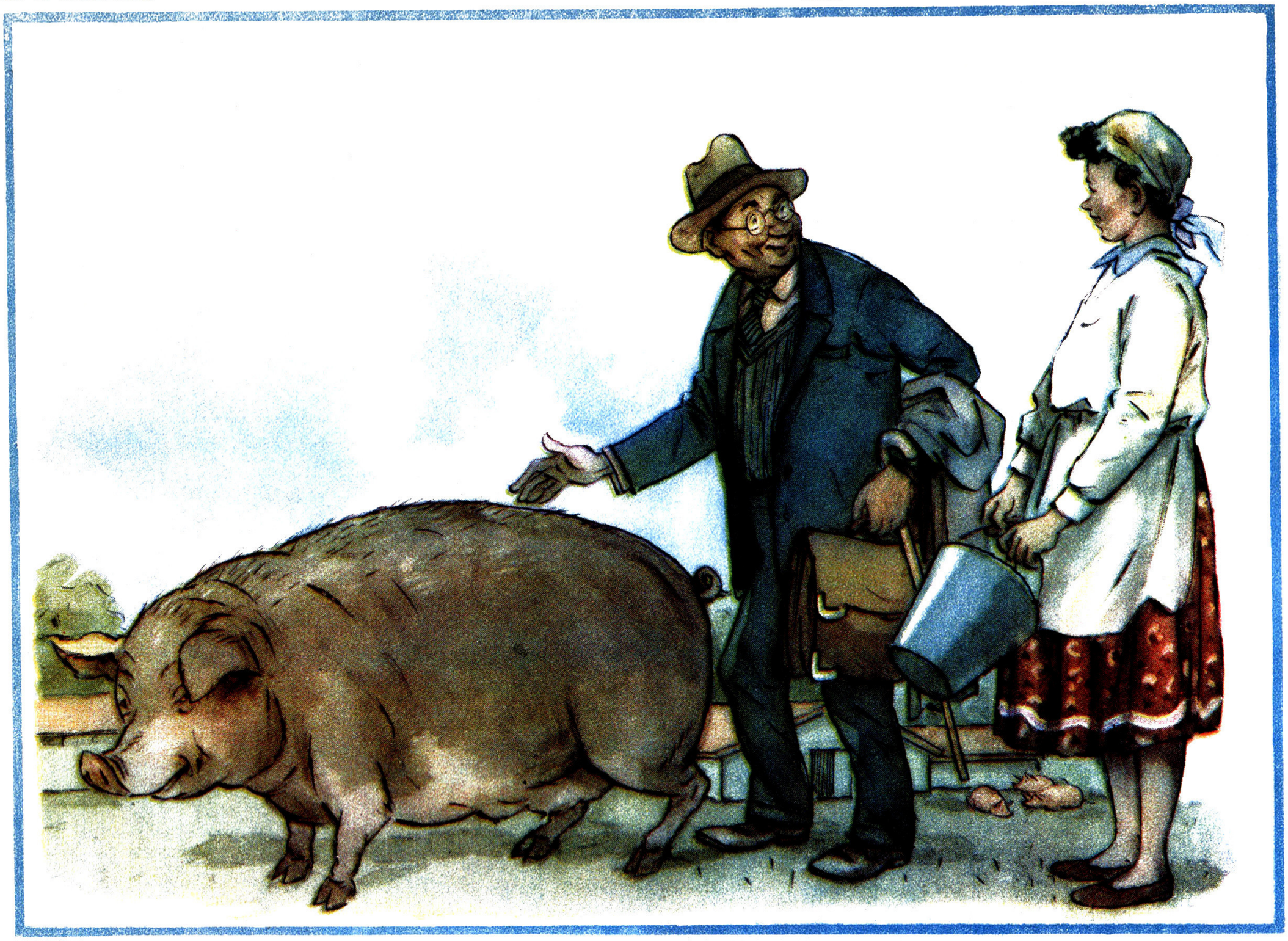

— Так оце й є свиня?!
— Оце вона й є, товаришу професор!
— Ти диви, саме такою я собі й уявляв її ще з студентських років.

perec-ua.
perec-ua.

Євген БАНДУРЕНКО

Хвалився голова урожаєм

— Які чудесні види на врожай,
Здається, кращих і бажать не треба! —
Хвалився голова Пилип Горлай,
Задерши носа мало не до неба.

І полетіли зразу у район
Депеші, повідомлення і звіти.
Дзвонив три дні й три ночі телефон,
Безперестанку сипались привіти.

А потім на машинах вороних
Із області начальство прикотило
І, мітинг скликавши, натхненно всіх
Півдня поздоровляло і хвалило.

За цим — бенкет справляли у дворі,
Пили під музику за успіхи наливку,

І зйомки йшли з зорі і до зорі —
На фото і на кіноплівку.

І голова артілі був готов
От-от одержати героя Зірку
І, кажуть, навіть шилом проколов
Для неї в піджаку своєму дірку.

В парадній метушні минали дні.
І аж тоді лише, коли пшениця,
Достигнувши, обсипалась на пні,
Розпочалась в колгоспі косовиця...

Подібні факти не перевелись.
І вчить народна мудрість нас недаром:
Не видами на урожай хвались,
Хвались врожаєм, зібраним в амбарі!

КОНТОРА ПИШЕ...

На підставі постанови Ради Міністрів УРСР і ЦК КП України від 20 серпня 1953 року «Про заходи для поліпшення постачання молока дітям раннього віку по містах та промислових центрах України» — міністерства сільського господарства, охорони здоров'я та легкої й харчової промисловості в жовтні 1953 року затвердили тимчасову інструкцію по відбору молочних ферм у колгоспах та в радгоспах для цієї справи і санітарні правила по одержанню молока на таких фермах.

Керуючись цією інструкцією, обласні управління сільського господарства в Києві, Харкові і т. д. обслідували й одібрали ферми для постачання молочним кухням молока.

Ясно?

Ясно!

Але як же, щоб при такій нагоді «контора» та не записала...

Ну, і з'явився так званий «санітарний паспорт молочної ферми» аж на 63 артикули та ще й з двома підартикулами, заступником міністра охорони здоров'я УРСР т. Бараном затверджений.

Чого тільки нема в тому «санітарному паспорті»?..

... 11. Як часто вивозиться гній...

... 13. Відстань гноєсховища від ферми...

... 17. Убиральня є, нема; двері в ній є, нема (підкреслити).

... 31. Чи є рукомийник...

... 32. Чи миє доярка руки перед доїнням...

... 37. Чи миються дійниці...

Майте на увазі, що це паспорт для ферми, що її вже комісія одібрала для постачання дітям молока.

Невже-таки автори паспорта припускають, що в нас є молочні ферми, де не миються дійниці, де доярки не миють руки?

А найсерйозніше в тому паспорті запитання...

... 29. Чи підв'язується корові хвоста: так, ні (підкреслити).

А що робити в таких випадках: хвоста корові прив'язали, а вона, гемонська, взяла та й висмикнула?

Про-о-о-пало молоко! Та ще коли на фермі електродоїння!

... Люблять у деяких наших «конторах» пописати, ой же ж і люблять!

Остап ВИШНЯ.

ДЗВОНАРІ

Є у Дніпропетровську обласна торговельна база Головтекстильторгу Міністерства торгівлі СРСР.

Працюють у ній за програмою, викладеною у старовинній пісні:

Наказав мені муж-чоловік:
«Вари, жінко, горох!»
Я й по сінях — торох, торох!
Я й по хаті — торох, торох!
Начебто варю горох.

З раннього рання і до кінця робочого дня не стихає у триповерховому будинкові бази дзвін: торох, торррох, бам, бум!

У «нейтральній зоні» на другому поверсі висить телефон. До нього і до кабінету начальників людей викликають відповідною кількістю ударів по трубах парового опалення за таким кодом:

Бам! — головбух.

Бам, бам! — юрисконсульт.

Бам, торорох, бам! — завгосп.

І так аж до п'ятнадцяти ударів!

Особливо старанні дзвонарі населюють секцію шовкових і шерстяних тканин торговельного відділу, бо тут на кожного рядового працівника (а їх чотири) припадає по два (їх вісім!) відповідальних працівники.

Я й по сінях ходжу сторч,
Я й по хаті ходжу сторч, —
Начебто варю борщ!

Але відповідальні є відповідальними тільки тоді, коли дзвонять рядовим. Коли ж доводиться за щось відповідати по-справжньому, — на сцену з'являється після 15 ударів по трубі парового опалення рядовий «стрілочник».

База продала один із сортів шовку дешевше, ніж він коштував. Держава зазнала від тої операції понад 106 тисяч карбованців збитків.

І почався дзвін-бум-тарарах!

Всі на базі добре знали, що винні у збитках два начальники з Київської бази (колишня керуюча Савіна та заступник головбуха Нікітін). Щоб виручити своїх столичних колег, дніпропетровські збутовики 522 дні шукали винних...

А я борщ не варила —
Чоловіка обдурила,
Їй же богу, обдурила!

І вирішили:

У всьому винна робітниця Дацьківська. Щоб покрити стотисячні збитки,— вирахувати з неї... 200 карбованців. О!

«Тумба-бом-дон-бум» — лунає тут з приводу і без приводу — хай люди думають, ніби на базі день і ніч керують, діють, пильнують!

Маючи саме це на увазі, керуючий базою Лахтарін наказом № 182 оголосив подяку 22 діячам бази і заніс на дошку пошани аж 15. Це у той час, як база на базі своєї бурхливої діяльності не виконала державного плану товарообороту.

Воїстину — стриг біс свиню: крику багато, а вовни ніякої!

Микола КАРПОВ.

ВИПАДОК У РОТОЗІЇВЦІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

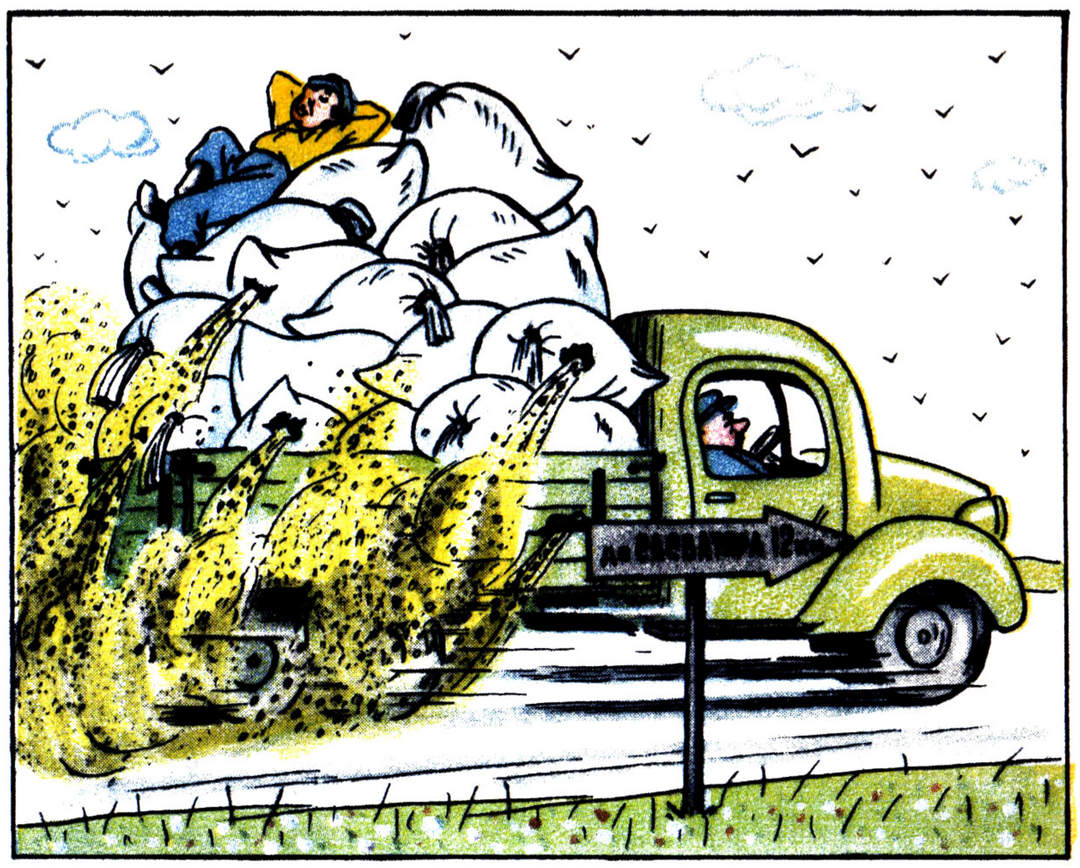

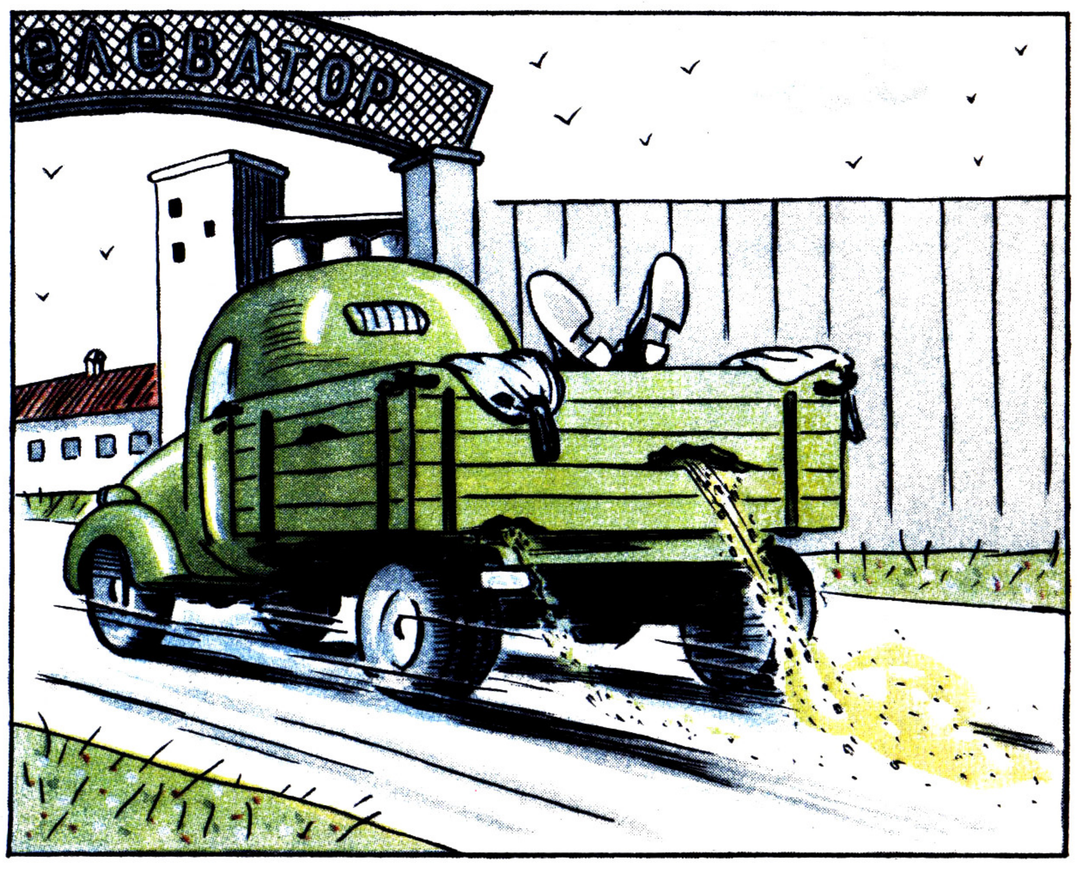

Приїхали.

СИНИЦЯ

(БАЙКА)

Трохи більша, ніж комаха,
Ця пташинка-сіромаха.
Та дивуються всі птиці:
— Звідки це взялось в Синиці
Стільки гонору на пиці?

А всьому така причина,
Що мала оця пташина
Тижнів зо три побула
Діловодом у Орла.

Хоча справ і не вела,
Та в паперах рилася,
Хоч ума й не зажила,
Та загонорилася.

С. КОВАЛЕНКО.

м. Ізюм,
Харківської області.

Баранячa ПОХВАЛА

(ЗАМІСТЬ БАЙКИ)

Говорив Баран Корові:
— От є люди безголові!
Косять трави, сушать їх,
Валять в копи, мов на сміх...

В нас, сусідко, інші справи:
Де не глянь — високі трави,
Та ніхто іще тих трав
Не косив і не псував.

Пасемося ми, де хочем,
Наїмося — мнем і топчем.
О, на думку всіх овець,
Голова наш — молодець!

— Ну й дурна ж твоя промова... —
Тихо мукнула Корова. —
До зими як доживеш,
Не такої заревеш!

Г. ПАВЛЕНКО.

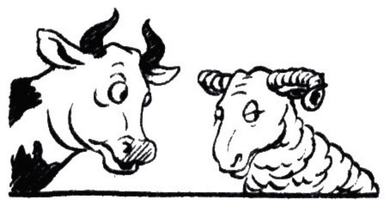

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Деякі виконкоми райрад не дбають про забезпечення пожежних команд інвентарем.

— Підождіть ви з цими пожежними питаннями. Не горить же!
— Як не горить?! Уже п'ять будинків згоріло...

ПІСЛЯ ВИСТАВИ

Великий електричний годинник біля автобусної зупинки показував рівно дванадцяту, коли драматург Титанов вийшов з засідання, на якому гостро критикували його останню комедію. Настрій у Титанова був паскудний. Йому добренько дісталося і за надуманість основного конфлікту, і за недостатню гостроту в змалюванні негативних персонажів, і за блідість позитивних образів, і за сірість мови. Титанов намагався оборонятися, доводив неправоту критиків, але настрій аудиторії склався якось не на його користь, і він покинув засідання з таким почуттям, наче протягом трьох годин стояв під гарячим душем.

Віддихавшись на свіжому повітрі і трохи отямившись, Титанов побачив, що назустріч йому, парами і невеликими групками, ідуть люди. «З театру» — подумав драматург і раптом згадав, що сьогодні йшла його п'єса, яку оце так жорстоко лаяли критики. «Ану зроблю так, як автор у «Театральному роз'їзді» Гоголя — послухаю, що говорить глядач про мою п'єсу. Не вірю, щоб він поділяв погляди критиків».

Титанов повернув у той бік, куди йшла основна маса публіки. Деякий час він ішов у загальному потоці. Перше, що йому вдалося почути, були окремі схвальні для п'єси вигуки і репліки: «Оце здорово!», «Смішно!», «Влучно!».

Титанов побадьорішав, підтягнувся й вирішив поговорити з ким-небудь із глядачів, щоб мати повніше уявлення про успіх своєї п'єси. Вибір впав на молоду парочку — юнака й дівчину, з вигляду студентів. «Молодь найбезпосередніше і найщиріше висловлює свої почуття» — подумав Титанов и привітно звернувся до юнака:

— Ви з театру?
— Так, — відповів юнак.
— Ну, як комедія?
— Чудова, — сказала дівчина.
— А як основний конфлікт п'єси, не надуманий?
— Та що ви,— відповів юнак,— сама правда життя. Згущено, правда, загострено, але вірно.
— Ну, от бачите, — задоволено посміхнувся Титанов. — А як вам сподобалися негативні персонажі?.. позитивні?.. як мова?

Титанов запитував і на всі запитання одержував схвальні відповіді.

Вдосталь потішивши своє авторське самолюбство, драматург розпрощався з юнаком та дівчиною і повернув назад. Путь його лежала якраз повз театр, і він з виглядом переможця підійшов до безлюдного, але ще яскраво освітленого театрального під'їзду. Повернувши голову вбік барвистої афіші з назвою п'єси, Титанов прочитав знайому назву і раптом відсахнувся, як після удару. На афіші він побачив невеличку рожеву наклейку. На ній значилось: «Сьогодні замість оголошеної п'єси І. Титанова «Весіння прохолода» іде «Баня» В. Маяковського».

В очах у Титанова потемніло.

В. АФАНАСЬЄВ.

ЗА ШИРМОЮ

«Железный лозунг
партией дан.
Он нам
недешево дался!
Долой присосавшихся
к нашим рядам
И тех,
кто к грошам
присосался!»
В. МАЯКОВСЬКИЙ.

ПРОЛОГ

Шановний читачу, я думаю, ми
Ні в чім не порушимо етики,
Якщо познайомимось після семи
З одним ресторанним бенкетиком.

Залишимо чесних людей на роман.
Закоханих — висвітлить лірика.
А ми пошукаєм, чи часом нема
Поживи отут для сатирика.

Нехай спочивають трудящі усі,
А ми з вами в розшуки рушимо.
Стривайте! А хто ж тут в кабіні засів?
Відсунемо ж ширмочку плюшеву.

1

— Хелло! — здоровань із кабіни гука,
Видзвонює вилкою трелі.
— Я слухаю...
— Птичого нам молока
Дістань на чотири коктейлі!..

Ватага до вух розтягає роти.
Регоче, замало не репне.
— За все я плачу!.. тільки миттю лети,—
Махає сотнями дотепник.

А хто ж він такий цей новітній купець,
Що тут піднімає браваду?
По штатах — звичайний собі продавець.
В Мішеля — скромненька посада.

За що ж він купив батареї винця?
І де такі кошти узяти?
Наскільки ми знаємо, у продавця
Не дуже велика зарплата.

Розгадка секрету доволі проста:
Товар через пальці Мішеля
Якось попадає базарним хлюстам,
А гроші — до нього в кишеню.

Тепер зрозуміло, що він за один,
За віщо сидить тут постійно?
Він з тих, хто державний вважа магазин
За власну корову, за дійну.

Коктейль попива... Насмоктався, як вуж...
Кусає рамштекси тугі, наче ремінь...
А щоб ти коктейлем отим захлинувсь!
Кусав би ти кремінь!

2

А поруч жоржетна фігура,
Скапарена з трьох гарбузів.
За центнер, либонь, потягнула б,
Щоб зважить її на вазі.

Очиці маленькі, як в тюльки,
І бігають в різні боки.
У вухах — сережки-висульки,
(Пробачте!) як два віскряки.

А хто ж ця поважная дама?
У чім поляга її фах?
Вона в продавця служить замом
У торго-базарних ділах.

Обов'язок дами — товари,
Які в магазин прибули,
Щодень доставлять на базари
І там продавать з-під поли.

Добренько їй боки нам'яли
Сьогодні в базарній юрбі.
Ну, як же? Трудилась немало —
Спочити б тепер, далебі.

Зволожує губоньки спраглі,
З «купчишкою» в танці гаса,
І, наче загусклії драглі,
Трясуться її тілеса.

«Трудненьке» у дамочки діло —
Сидить тут і хилить до дна...
А краще було б, щоб сиділа
У іншому місці вона.

3

Костюмчик — у плечах на сажень.
Собою — тонкий, як лоза.
Він слово по-людськи не скаже,
А все — то «лафа», то «буза».

На шиї краватка ігриста,
І плойка на гриві масній,
І очі пласкі, водянисті
Байдуже зорять із-під вій.

Лаковані нігті на пальцях —
Взялася з неробства іржа.
Гулянки, дівиці і танці —
Потреб Леопольда межа.

Одержує Лео по двісті
На день із кишені отця.
Тиняється днями по місту
І дулі дає горобцям

Іде в ресторан, як додому.
У нього тут знань арсенал:
Йому поіменно відомий
Службовий увесь персонал.

А користь — сказати по честі —
Від нього лиш в тім поляга,
Що він ресторанному тресту
Виконувать план помага.

Здається, що Лео буржуйка
Прислала похвастать синком...
Йому б ще заморської жуйки —
Й портрет був би повним цілком.

4

Віясті очі. В глибині —
Холодні померанці.
У них займаються вогні
Лише при слові «танці».

А над очима брів нема.
Натомість — лише вирва.
Де губи — з покладу помад
Горить маленька чирва.

Неначе кішечка мурчить.
А чирва, що під носом,
Стрілою проткнута — стирчить
Предовга папіроса.

Не до вчення, не до наук
Ерзац-студентці Мері.
Її полонить «лінди» гук
Та рої кавалерів.

Та ще шовків відбірних хруст,
Та мод останні вісті,
Та чорна мушка біля уст
Щодень на іншім місці.

Приводить Мері у екстаз
Ще чарок винних дзенькіт.
— Спішіте жить! — і губку мазь!
І брівку щип вузеньку!

Та не замажеш ти, повір,
Нам видно все чудово:
Душа — пуста. А кругозір —
Ще вужчий, аніж брови.

ЕПІЛОГ

— Вай-вай! Ображають! — роздвоїлась чирва,—
Мішель, Леопольд! Ви ж мужчини! —
Чотири руки учепились за ширму,
Шарпнули й закрили кабіну.

Та ми роздивитися встигли й до шуму
Гультяйський оцей візерунок...
Над сумішшю диму, вина і парфуми
Злетіло й повисло: «Рахунок!..»

За все розплатилися. Скінчили.— Ідем! —
Виходять наперсники здирства...
Вам здача належить! І вслід дармоїдам
Ми кинули камінь презирства.

Юрій КРУГЛЯК.

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА.

Szpilki

ПОЛЬСЬКИЙ ГУМОР

(«ШПИЛЬКИ» — Варшава).

Даллес. — Маю спеціально для пана новісіньку щелепу.

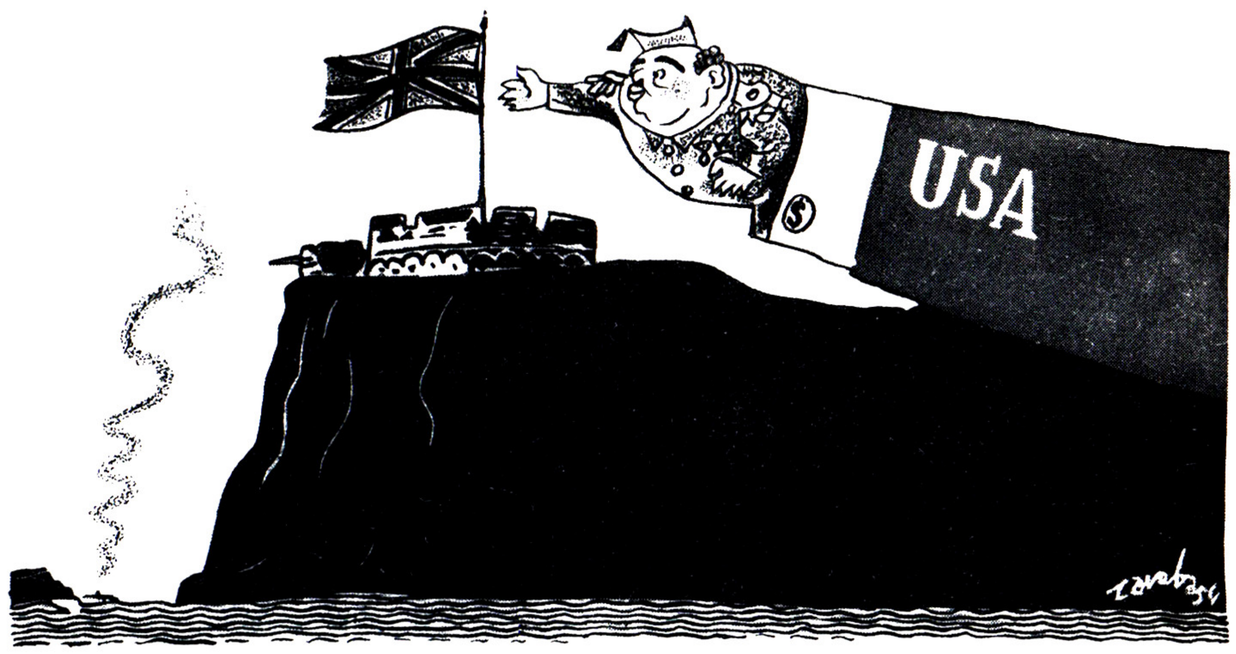

Франко зазіхає на Гібралтар.

Америка фінансує брудну війну в Індо-Китаї.

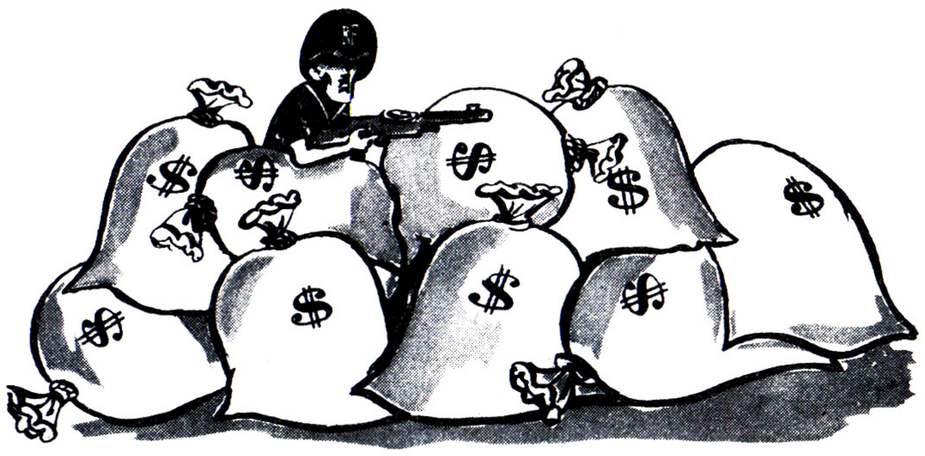

Останнє укріплення.

Будинок у Нью-Йорку, де жив і помер великий американський письменник Марк Твен, віддано на злам.

Примусово виселений.

Американська преса.

Аденауер. — Ми так уявляємо собі об'єднання Німеччини.

„БЛАГОНАМІРЕНА ГАЗЕТА“

Недавно французький уряд Ланьєля конфіскував номер газети «Юманіте-діманш» (недільне видання «Юманіте») за статтю «Кров, що проливається в Індо-Китаї, підіймає курс акцій на нью-йоркській біржі». Ця стаття вимагала припинення брудної, злочинної і безнадійно програної французькими колонізаторами війни в Індо-Китаї.

У відповідь на конфіскацію, «Юманіте» вмістила в найближчому недільному випуску спеціальну сторінку під назвою: «Благонамірена газета, гарантована від конфіскації». У цій «Благонаміреній газеті» всі події висвітлені саме так, як того хотілося б французьким правителям: Даллес виступає в ролі ангела миру, а французькі міністри — в ролі захисників національної незалежності. Маріонетковий «імператор» Бао Дай представлений, як борець за свободу В'єтнаму, а французькі робітники зображені ситими гурманами, незадоволеними... занадто високою зарплатою.

Ось короткий зміст «Благонаміреної газети, гарантованої від конфіскації».

Відкривається вона репортажем про зустріч Бао Дая в Парижі. (Нагадаємо, що жалюгідна маріонетка французьких колонізаторів не насмілюється заявитися в Париж). Багатоколонний заголовок гласить: «Бао Дай гаряче вітає парижан, які з ентузіазмом вигукують: «Хай живе імператор! Хай живе війна в Індо-Китаї!».

У репортажі говориться: «Навіть посилені наряди поліції не могли стримати натиску французів і француженок, які прийшли вітати улюбленого імператора Бао Дая, коли той прилетів на аеродром Ле Бурже. Вийшовши з літака, Бао Дай сказав, звертаючись до тих, що зібрались на аеродромі: «Я твердо вирішив не терпіти більше окупації В'єтнаму в'єтнамським народом. Наше гасло: «Геть в'єтнамців з В'єтнаму!»

На цю промову юрба відповіла оглушливими вигуками: «Хай живе імператор! Хай живе війна в Індо-Китаї!».

Після цього делегації власників каучукових плантацій в Індо-Китаї і власників паризьких нічних кабаре вручили імператорові та його почету букети квітів».

Далі в «Благонамірені газеті» наводиться інтерв'ю містера Даллеса, який приїжджав до Парижа, щоб примусити Францію продовжувати стікати кров'ю в Індо-Китаї. Замітка названа: «Містер Даллес заявляє: «Франція давно б уже мала мир в Індо-Китаї, якби це залежало від мене».

Зміст інтерв'ю такий:

«З своєю звичайною чарівною посмішкою і дружньою безпосередністю містер Даллес сказав нам:

— Ви помиляєтесь, панове, відносно мети мого візиту до Парижа. Я приїхав виключно для того, щоб трохи розважитись.

— Але ж ви мали розмову з Бідо у французькому міністерстві закордонних справ!

— Так, але це сталося зовсім випадково. Просто я несподівано зустрівся з ним на вулиці і він запросив мене поснідати.

— Проте, за сніданком обговорювалося питання про Індо-Китай?

— Тільки в дружній бесіді. Мені й на думку не спадало втручатися в справи, які мене не обходять. Просто Бідо хотів знати мою думку відносно цього питання. Я сказав йому, що якби це залежало від мене, то Франція давно б уже припинила війну в Індо-Китаї. Решту часу ми обидва мовчали. Не вірте, що нібито я продиктував Бідо текст комюніке з приводу нашої розмови. Я ніколи не дозволив би собі подібного нахабства.

О 20-00 літак з Даллесом піднявся в повітря серед бурі оплесків юрби, яка прийшла вітати відважного борця за мир у всьому світі».

Далі «Благонамірена газета» вміщує замітку «Репресії проти бригадного генерала, який виступив за створення європейської армії». (Щоб оцінити сатиричну гостроту цієї замітки, слід згадати, що французький уряд застосував репресії проти маршала Жюена, який виступив не ЗА, а ПРОТИ створення «європейської армії» з гітлерівським вермахтом на чолі).

У замітці «Не може бути й мови про звільнення Абеца» сповіщається:

«Французький уряд офіціально спростовує чутки про звільнення пана Абеца. Таке звільнення суперечило б усьому напрямку поведінки уряду в даному питанні».

(Абец — колишній гітлерівський посол у Парижі, один з катів Франції. Недавно французький уряд звільнив Абеца, як і багатьох гітлерівських воєнних злочинців, з тюрми).

У великій статті про становище французьких робітників, «Благонамірена газета» пише: «Зарплата занадто висока».

Тут же наводяться «факти» і «висловлювання робітників», нібито незадоволених надмірно високою зарплатою. Це, мовляв, призводить до того, що робітники надто багато їдять, жиріють і псують своє здоров'я. Їм уже набридло їсти фазанів і заїдати їх ананасами. Тому вони категорично вимагають зниження зарплати. (Як відомо, середня зарплата французького робітника вдвоє нижча довоєнної і значно нижча голодного прожиткового мінімуму).

Є в «Благонамірені газеті» і об'яви. Одна з них гласить: «Здається приміщення і продається обстановка Біржі Праці, яка стала зайвою внаслідок цілковитої ліквідації безробіття і відсутності вільної робочої сили. З пропозиціями звертатися до міністерства праці». (Насправді ж у Франції, як і в усіх капіталістичних країнах, безробіття невпинно зростає).

☆ ☆ ☆

Вся трудова Франція від душі сміялась, читаючи «Благонамірену газету».

Уряд французьких васалів США знову став загальним посміховиськом. Він дістав від «Благонамірені газети» не меншого ляпаса, ніж той, від якого врятувався, конфіскувавши номер «Юманіте-діманш».

Б. К.

perec-ua.
perec-ua.

В'ЄТНАМСЬКІ КАРТИНКИ

Мал. К. АГНІТА

Американський радник. — Хотів дати цим французьким генералам ще одну пораду, так хіба їх доженеш!..

Мал. Л. КАПЛАНА

— Дивовижна гнучкість спини. Де ви відкопали цього блазня?

— У правих соціалістів.

Хто б міг передбачити, що Володимир Іванович влипне в таку халепу? Хто б міг подумати, що підкладе йому свиняку не хтось там із сторонніх, а сам Іван Петрович?

Адже Іван Петрович, прощаючись з ним на пероні Нестеровського вокзалу, плакав гіркими сльозами, щиро схлипуючи та приказуючи:

— І куди ж ви виїжджаєте? І на кого ж ви нас залишаєте? Сорок п'ять днів ми вас будемо ждати та як батечка виглядати... Ой, труба ж нам тепер, труба... Налетить ревізія і...

— Цить! — гримнув тоді Володимир Іванович. — Не втрачайте мужності, браття мої. Доки я відпочиватиму на курорті, тримайте хвости трубою і щоб — порядок! А попрошу матеріального підкріплення, з-під землі дістаньте! Ясно?

— Ой, благодійнику наш, — прикинувшись ображеним, заворкотав Іван Петрович. — Про що мова? Та ми вам грошики «блискавкою» доставимо... Та ми вас не оставимо... Ми... — і гупнув себе кулаком у груди.

А незабаром з прикарпатського курорту Яремче пошта принесла листівочку:

«Іване Петровичу! — писалося в ній. — Як діло з планом? І взагалі, як діла на заводі, як горілочку попиваєш, як і раніше? Мені телефоном передавали, що ти дудлиш зарядами. Але ми теж потрошку випиваємо, але уже підійшов кінець грошам, і от підходить Травень, а відсвяткувати нізащо, так що прошу нищечком з одержанням цього листа телеграфом треба вислати підкріплення — обов'язково. Ти ж обіцяв допомогти мені в цьому відношенні, а щось допомоги не чути.

З привітом Соков».

(Цей лаконічний, але дуже змістовний лист ми цитуємо дослівно, зберігаючи правопис і «керівний» стиль директора Нестеровського управління цегельно-кахельних заводів Сокова Володимира Івановича. Адресувався він начальникові планового відділу Іванові Петровичу Решетнякові).

Потрапила ця цидула в руки Івана Петровича саме в той момент, коли він після чергового «заряду» ходив уже, як кажуть, на бровах, бо ноги його не тримали. Прочитав Решетняк п'яними очима послання свого начальника і аж сльозу пролив над фотопортретом, вкладеним Володимиром Івановичем до конверта. На тому моментальному портреті начальник мав вигляд досить монументальний: стовбичив на брилі граніту з задраною догори рукою.

— А пальчиком... пальчиком куди вони націлились? — бурмотів Решетняк. — Прямо у небо! Пришлю вам грошики, голубчику, хай скеля вам пером і пухом.

Але Володимир Іванович так і не дочекався підкріплення. Злий і тверезий тинявся він алеями курортного парку, даремно уповаючи на вірність свого підлеглого. Нарешті, терпець урвався: на цілий тиждень скоротив директор своє перебування на курорті — не витримала душа «сухого режиму»...

Отакі підлеглі у Володимира Івановича! Майже всі вони —відомі на весь Нестеров п'яниці і крутії. Але Володимир Іванович і не думає їх розганяти. Він навіть останній «трюк» простив Решетнякові. Бо це ж його вихованець і висуванець. Все йому великодушно прощає і пробачає директор управління. І те, що він на виробництві цегли розуміється, як цап на зорях. І те, що він непробудно п'є-гуляє, честь, гідність,

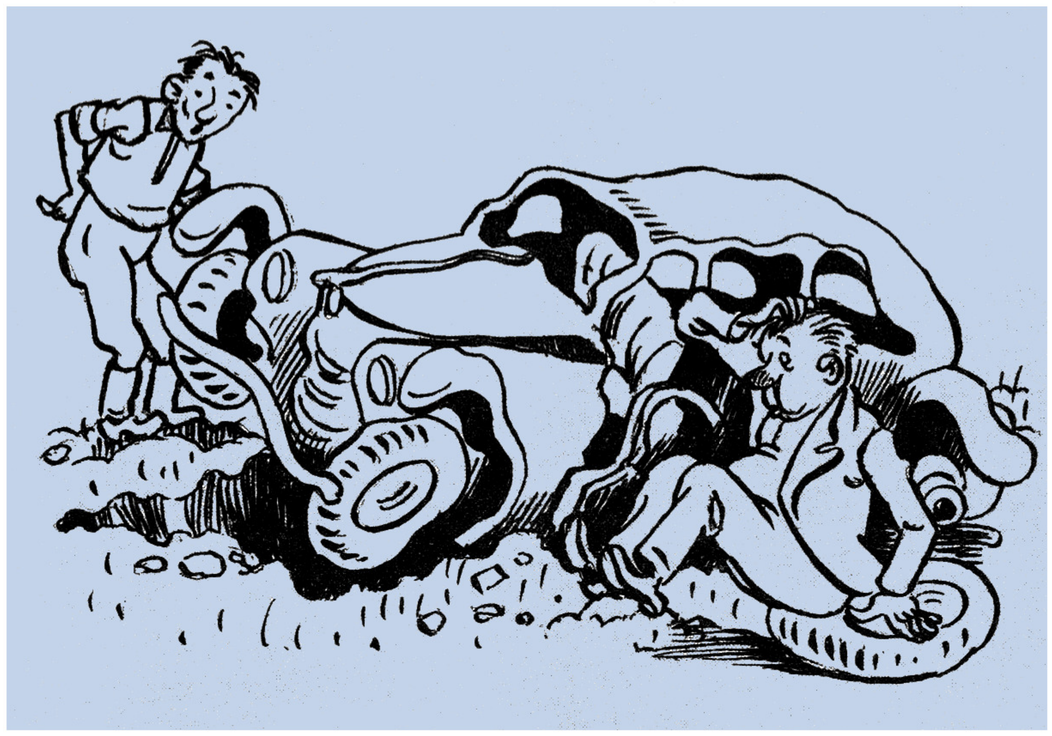

і совість пропиваючи, часто замість грошей у пивних документи залишаючи.

До пари Решетнякові і другий «кадр» Володимира Івановича — Рашит Рафікович Шафиков. Цей на попередньому місці роботи чудом врятувався від кримінального процесу. Подвизається тепер у Сокова на посаді начальника відділу постачання і збуту. Ніхто не знає, куди він що збуває, зате всім відомо, що постачає він себе добре. Та й директора не забуває. І так він Володимиру Івановичу до душі припав, що одержав від свого покровителя додатково ще одну «хлібну» посаду— став завідувати складом заводоуправління при залізничній станції. Тут уже він зовсім перестав церемонитись з державним добром: ще торік, наприклад, одержав у колгоспі ім. Хрущова (Забузького району) дві з половиною тонни вівса і забув його завезти до заводської комори. Взяв у Бродівському ліспромгоспі 29 складометрів дров і відвіз невідомо куди...

Зате історія з сіном стала відомою всім. На одних загальних зборах люди з обуренням заговорили про те, що Шафиков завіз дві машини державного сіна директорові і стільки ж — господарці будинку, в якому сам проживає.

Тут узяв слово сам Володимир Іванович. Він роз'яснив, що згадане у виступах ораторів сіно — добре сіно, корисне для власних корів, а заводським коням доцільно давати сіно гіршого гатунку. Словом, директор говорив, як людина, що впала з височенної скирти сіна, — і тому ніхто нічого не второпав.

Навряд чи варто перелічувати всі «художества» Шафикова. Це набагато краще може зробити нестеровський прокурор, який, до речі, виявляє неабияку витримку, очікуючи, доки Володимир Іванович сам віддасть Шафикова до суду.

Але не схоже на те, щоб прокурор цього дочекався. Володимир Іванович уміє оберігати своїх улюбленців. Вони в нього не раз сухими з води вилазили.

От хоч би й такий факт. У липні минулого року їздив директор з шофером Васильєвим до Львова. Там вони добряче випили і, повертаючись назад, розбили машину на тріски. Шофер, як більш кваліфікований аварійник, встиг вискочити з кабіни, а Володимира Івановича трохи пом'яло й пошкрябало. Після аварії він розсудив так:

«Цей Васильєв може на суді розказати, як я його «на калим» посилав і що я з того мав, і як ми вдвох машину розбили... А щоб цього не було, видам я краще цьому лихачеві довідку про звільнення за власним бажанням і хай він забирається к бісу!»

І видав довідку...

А збитки в сумі 18.684 крб. 99 коп. Соков розпорядився списати, пустивши чутку, що Васильєва... вже немає в живих.

...Ми почали свою повість розповіддю про те, як Володимир Іванович відправлявся на курорт. Тому не зайвим буде сказати ще й кілька слів про путівку, яка лежала в кишені Володимира Івановича, і вияснити, як вона до цієї кишені потрапила.

Для робітника заводу т. Гука Львівський обком профспілки вислав путівку. Директор Соков «натиснув» на голову завкому Новосада і забрав її собі. А перед від'їздом на курорт наробив у завкомі великого шуму, вимагаючи видати йому ще й 100 карбованців, виділених робітникові на дорогу....

Любить «підкріплюватися» за чужий рахунок Володимир Іванович Соков.

І тому так шанує хапуг і торбохватів, які йому допомагають «підкріплюватися».

Начальник обласного управління будівельних матеріалів т. Бірюков уже кілька разів наказував Сокову вигнати з підприємства Шафикова, Решетняка та їм подібних.

Але це — як горохом об черепицю.

І, як видно, обласний керівник примирився з своїм безсиллям. Йому теж, мабуть, шкода розбивати цю теплу сімейку крутіїв, таку дружну і сильну своїм міцним горілчаним духом...

В. ЗАГОРУЙКО.

Львівська область.

perec-ua.
perec-ua.

Перечниця

СТРАШНИЙ АГРОНОМ

ТАК по заслузі називають Суханова — старшого агронома відгодівного радгоспу «Червоногвардієць» (Фастівський район на Київщині). Страшний він і для дорученої йому справи, і для державного майна, і для людей, йому підлеглих.

Суханов нагнав такого страху на посівну картоплю, що 25 тонн її вирішило краще згнити, ніж на очі агрономові показатися. З картоплею догнивають і кормові буряки. Ну, а там, де цінності гниють, є можливість торгувати добрим фуражем та картоплею, списуючи їх, як гнилі.

Прибулих до радгоспу трьох працівників Суханов зустрів, як казковий Кащей Безсмертний — робить усе, щоб їх здихатися і вільніше без них державу дурити.

Страшний агроном, що й казати!

ВИЙШЛИ З ДРУКУ...

ВИЙШОВ з друку свіжий номер брусилівської (на Житомирщині) районної газети. Та, проте, він хоч і свіжий, а читачам до смаку не прийшовся. Сухий, кажуть, нецікавий.

Чому?

А тому, що й редактор брусилівської районної газети теж «вийшов з друку»: райком відрядив його уповноваженим в колгосп, де він тепер сидить безвиїзно цілими тижнями.

А що ж робив відповідальний секретар редакції?

Його райком теж призначив, але не уповноваженим, а... представником у колгосп ім. Будьонного. А щоб він там один не нудьгував, райком надіслав туди ще двох гінців: завідуючого райфінвідділом та уповноваженого по оргнабору робочої сили.

Без редактора, без секретаря газета в Брусилові ще так-сяк виходить. А от у т. Василенка — секретаря Брусилівського райкому партії — без уповноважених ні так, ні сяк нічого не виходить. Секретар райкому докладає всіх зусиль, щоб у колгоспах уповноважених було якнайбільше.

Хто бере умінням, а він — числом!

УВАГА! УВАГА!

ГУСТА радіомережа заснувалася по наших містах та по селах.

Радіо увійшло в побут.

Там, де ще нема електрики, радіоприймачі працюють на сухих батареях.

Сухі батареї тепер такий «крам», який повинен бути в крамницях, як сірники, як гас, як сіль...

Наша споживча кооперація ще не звикла до цього. Громадяни с. Октябрського, Добропільського району, Сталінської області, мають багато радіоприймачів, а сухі батареї туди завозяться коли-не-коли... Привезуть десяток — та й уже... А до міста — 25 кілометрів. А в Сталіно у культмагах сухих батарей скільки хочеш,— вони лежать, вилежуються.

Треба, очевидно, щоб Сталінський обласний комітет радіоінформації щодня нагадував облспоживспілці:

— Увага! Увага! А чи вивезли на периферію сухі батареї?

ХОДИВ РАК...

ХОДИЛИ вісім років тому керівники Ждановського заводу «Азовсталь» по заводському радгоспу «Азовський», ходили й обурювались:

— Та куди ж воно годиться! Таке господарство — 2.600 га ріллі, 110 га плодових садів та виноградників, понад 1.000 голів худоби,— а воду возять бочками!..

Ухвалили керівники заводу рішення — механізувати подачу води до радгоспу: просвердлити артезіанський колодязь і прокласти від нього водопровід.

Було це ще навесні 1946 року.

Того ж року свердловину для колодязя просвердлили. Пізніш устаткували насос. Потім років з чотири відпочивали.

Нарешті, проклали й водопровід. Залишилося головному енергетику заводу т. Шаповалову ще прокласти кілька метрів кабеля, підключити струм і...

Знову справа потрапила в неприємну фазу. Тільки-но до неї підключили головного енергетика, як сталося довге замикання.

Дивлячись на сухий водопровід, робітники радгоспу тепер кажуть:

— Ходив рак сім років по воду, та й прийшов додому, та став через поріг перелазити, розлив та й каже: «Отак чорт скору роботу бере!».

ВКАЗІВКИ ПРО ПИРІЖКИ

Черкаська облспоживспілка засипає директивами й розпорядженнями підлеглі їй районні організації. Уманська райспоживспілка, наприклад, за два місяці одержала понад 200 паперових вказівок з області, серед них чимало абсолютно зайвих,— про торгівлю пиріжками, про закупівлю пляшок і т. д. і т. п.

Канцелярські мудреці
Пишуть, пишуть папірці,
Шлють в село, женуть у місто
Вказівки такого змісту:
«Закуповуйте пляшки!»,
«Продавайте пиріжки!»,
«Надсилайте вчасно звіти...
В звітах просим пояснити,
Як приймаються пляшки
Й продаються пиріжки»...
«Просим дати... Надіслати»...

Ціла злива вказівок.
Скоро буде припадати
Папірець на пиріжок!

П. ГАЙ.

НУДЬГА...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ходімо в парк!
— А що там робити?

Вінегрет з перцем

Мал. Л. КАПЛАНА

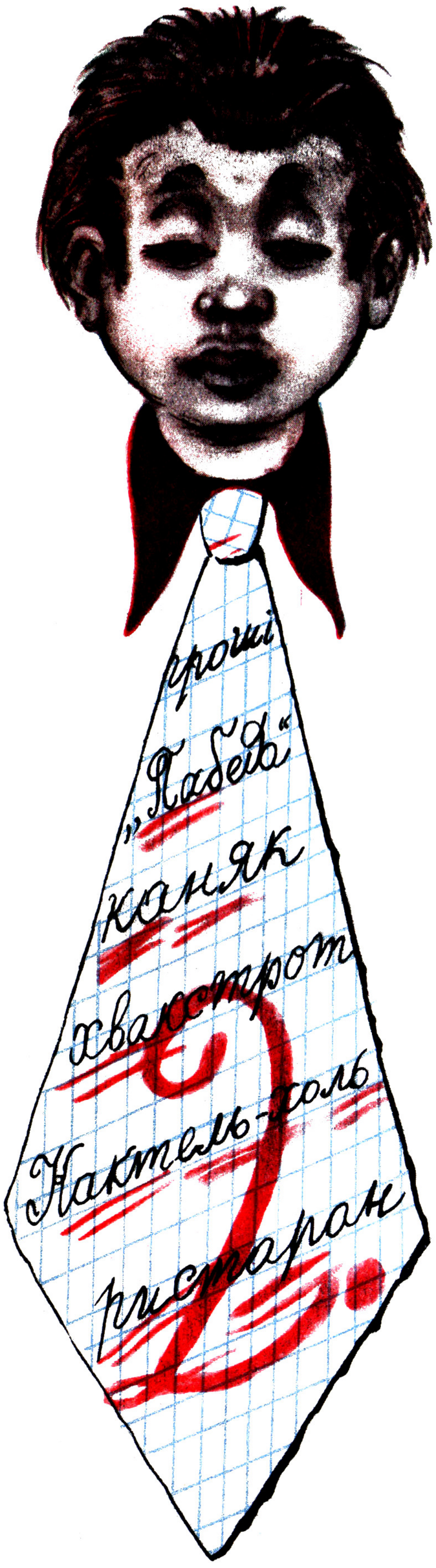

Галстук для молодих бовдурів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

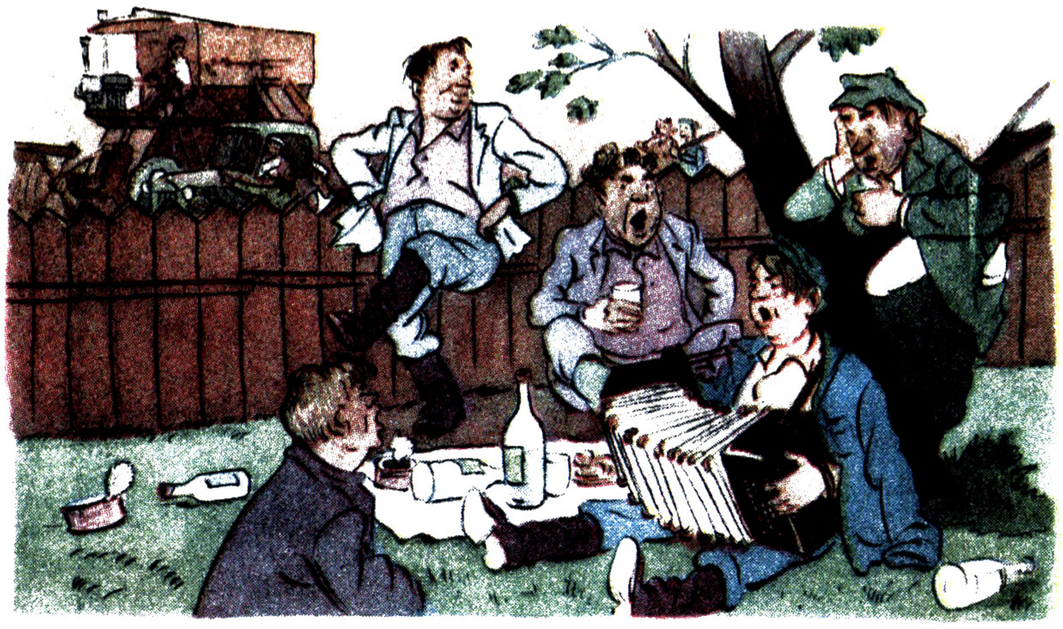

Ансамбль пісні і пляшки.

У громадських пральнях часто псують білизну.

Мал. С. САМУМА

Без слів.

Мал. С. САМУМА

— І не соромно вам, дівчата, до вечірні спізнюватись.

— А в нас, бабусю, поважна причина: на засіданні комсомольського комітету затримались.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

Зерносховище.

Пошта Перчя

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

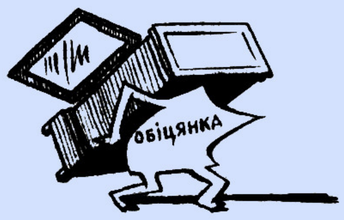

У жовтні 1953 р. я придбав у крамниці Горщиківського ССТ шафу з додатком. Цим додатком було дзеркало, яке я сам мав вставити в шафу. Згодом виявилося, що дзеркало на один сантиметр ширше і на 6 сантиметрів коротше, ніж треба.

А ще коротшою виявилася пам'ять у голови ССТ т. Іскоростенського. Він обіцяв мені замінити дзеркало до грудня, але замінює й досі.

Писав я вже про це й голові райспоживспілки т. Попику, й голові правління Укоопспілки т. Маликову. Укоопспілка навіть запропонувала т. Попику до 10 лютого 1954 р. замінити мені дзеркало або шафу. Та минуло вже не одне «десяте», відколи в мене забрали дверці від шафи і дзеркало й пообіцяли точно вкластися в строк з обміном. Свідком цієї «точності» залишилася шафа з дірою замість дверець і дзеркала. Але й без останнього в дірі яскраво відбивається робота голови Коростенської райспоживспілки т. Попика, його оперативність і його увага до споживачів.

М. МИХАЙЛЮК.

Житомирська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Знаючи, що в Станіславі одна-однісінька баня, головне управління санітарно-технічних підприємств Міністерства комунального господарства УРСР, мабуть, вирішило розширити її, використавши горище. Увесь дах бані в дірках, тому під час дощу тут, на горищі, можна приймати холодний душ.

Згадане управління з 1952 року «виділяє» шифер для ремонту даху цієї бані і ганяє її директора, мов футбольного м'яча, за шифером то до «Укркомунпостачу», то у Львівську філію цього «постачу», то до Київського шиферного заводу.

Про шифер списано вже стільки паперу, що, спресувавши його, можна було б ним давно покрити дах бані. Але доки представники міністерства і главку тт. Басс, Мешель, Курочка, Чайка, Милаєнко, Добровицький, які підписують папери про шифер, не приймуть твого холодного душа, доти, Перче, на горищі міської бані існуватиме дощовий душ, запланований, видно, любителями писанини з Міністерства комунального господарства УРСР.

А. ПОСТОЄНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

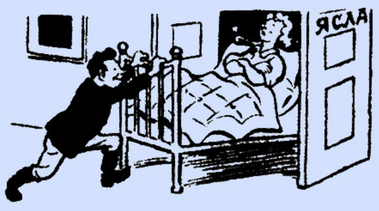

Одна завбачлива дівчина співала залицяльникові:

Постав хату з лободи,
а в чужую не веди...
Чужа хата такая,
Як свекруха лихая...

А в устах дружини голови колгоспу ім. Паризької Комуни Ганни Опанасівни ці слова прозвучали, як категоричний наказ. З лободи її слухняний муж хату будувати не став, а повів свою вимогливу дружину в затишненький будинок з трьох кімнат, в якому містилися колгоспні ясла, а ясла переселив в однокімнатну хату.

Переселяючи малечу, Микола Миколайович Лоб подбав, щоб всі вигоди були вкупі. Хазяйку хати він призначив завідуючою яслами. Тепер живуть в одній кімнаті (вона ж і кухня) і завідуюча яслами із своїм 15-річним сином, і 30 дітей ясельного віку...

Шкода, що діти не вміють співати застережливих пісень. А то вони могли б скласти цікаву пісеньку про голову колгоспу Миколу Миколайовича Лоба, який своїм ставленням до дітей дуже нагадує лиху свекруху з старих пісень.

Є. СКОРИК.

Кременчуцький район,
Полтавської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

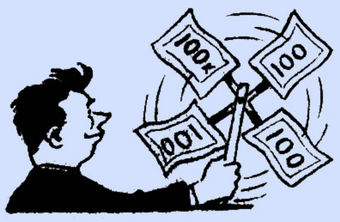

Є в нашому селі млин. Ось уже два роки він не меле, бо мотор зіпсувався; кажуть, нібито йому бракує голівки.

На придбання цієї немудрої деталі позаторік було відпущено 700 карбованців з гаком та розтринькано на командировки 600 крб.

А оце недавно директор Лопатинського райхарчопромкомбінату Павленко їздив за голівкою аж у Київ. «Перемолола» ця чудернацька поїздка 1.200 карбованців, але ніякої користі не дала.

— Немає голівки! — заявляє колгоспникам Павленко.— Меліть, як хочете!

Нас, Перче, зовсім не дивує, що мотор без голівки не працює. Дивно нам, що в нашому районі доручено дбати про побут трудящих людині з такою безтурботною, безвідповідальною голівонькою!

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ.

с. Щуровичі,
Львівської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

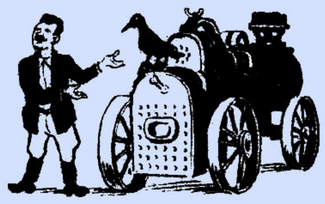

Мабуть, ще ніколи і ніде ніхто не дбав так про розвиток птахівництва, як голова нашого колгоспу т. Коломієць. Побачив він якось, що горобцям у нас ніде ночувати,— і негайно поставив питання про придбання нового гороб'ятника. За чималі грошики було куплено й установлено просто неба на землі локомобіль. Стоїть він тут без руху. Є тепер горобцям де ночувати!

Почув ще торік голова, що граки у нашому селі чомусь дуже сердито кричать,— і негайно наказав побудувати зерноочистку. За місяць колгоспні теслі поставили високу дерев'яну споруду. Веселіше загорлали граки, кублячись та вистрибуючи у ще новій, але вже всіма забутій зерноочистці.

Чи не нагадує тобі, Перче, наш голова з своїми гороб'ятниками та гракофермами того мудрого хазяїна, про якого прислів'я говорить: «На кожусі лежить і від холоду дрижить»?

М. БОГОМАЗ.

Колгосп ім. Сталіна,
Сумського району, Сумської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Виконком Запорізької міськради прийняв у 1953 р. з оцінкою «добре» групу житлових будинків. Як виявилося під час експлуатації, ці будинки мають дуже багато недоробок. Про це писалося у фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому керівникові Запорізького будівельного тресту т. Соболевському І. В. («Перець» № 7). Як повідомив редакцію т. Соболевський, факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. На винних у недоробках — головного інженера Окошкіна, начальника житлової дільниці Слєпцова і старшого інженера Кузьмичкіна накладено суворі адміністративні стягнення. Трест вжив рішучих заходів до якнайшвидшої ліквідації всіх недоробок.

★ Працівник Мостівського райвідділу міліції (на Миколаївщині) Муренко був викритий у ряді аморальних вчинків. У «Перці» № 7 про це було надруковано фейлетон «Джигун із Мостового».

За морально-побутовий розклад Муренка з комсомолу виключено і з органів міліції звільнено.

★ До редакції надійшов лист про те, що колишній секретар виконкому Липівської сільради Капустинський (Сатанівський район, Хмельницької області) привласнював державні гроші.

Нарсуд Сатанівського району розглянув цю справу й засудив Капустинського до 5 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

★ Перець одержав листа про те, що керуючий Пирятинською конторою «Заготскот» Галюта (Полтавська область) незаконно звільняє працівників і комплектує штати контори з числа своїх родичів і приятелів. При перевірці факти ствердилися.

За сімейственість, а також за розвал роботи райконтори Галюту з роботи знято. Також знято з роботи завідуючого базою контори Скрипника.

★ Як повідомили редакцію, директор Заболотівської МТС Власенко (Станіславська область) незадовільно керував роботою МТС, пиячив. Наказом по Міністерству сільського господарства УРСР т. Власенка з посади директора МТС знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (287) (на украинском языке). Підписано до друку 9. VI. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 03112. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1941. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

МЕРТВИЙ ЗИБ